

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὅδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθῆναις, 25 Ὀκτωβρίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 43

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΛΙΝΟΥ [ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Ὁ κ. Μπουρκάρ ἐλογάρηζε νὰ μείνῃ εἰς τὴν Πετροπαυλόβτικην μένον ὅσον καιρὸν ἐχρειάζετο διὰ νὰ προμηθευθῇ νωπὸν κρέας. Ἐκεῖ συνεζήτησε σοβαρῶς μὲ τὸν ὑπαρχόν του τὸ ζήτημα ποῦ καὶ πῶς ἔπρεπε νὰ περάσουν τὸν χειμῶνα. Ἀπεφάσισαν δὲ τὰ ἑξῆς:

Νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Βαγκούβερ διὰ νὰ πωλήσουν ὅσα βαρέλια ἐλαίου εἶχαν γεμᾶτα εἰς τὸ κῦτος —τὸ τρίτον μὲν τοῦ ὀλικοῦ ἀριθμοῦ των, — ἀφοῦ ἦτο βέβαιον ὅτι ἐνεκα τῆς κακῆς ἀλιείας αἱ τιμαὶ θὰ διετηροῦντο ὑψωμέναι. Ἀπὸ τὴν Πετροπαυλόβτικην ἕως τὸν λιμένα τῆς Βικτωρίας ὁ διάπλους ὑπελογίζετο ὅτι θὰ διαρκέσῃ ἕξ ἕως ἑπτὰ ἑβδομάδας.

— Καὶ ποῖος ξεύρει, εἶπεν ὁ κ. Μπουρκάρ, ἂν δὲν πιάσω μεν καθ' ἑδὲν δύο ἢ τρεῖς φαλαίνας εἰς τὸ ἀνικτὸν πέλαγος...

— Καὶ δὲν εἶνε προτιμότερον, πλοῖρχέ μου, εἶπεν ὁ κ. Ἐρτώ, ἀντὶ νὰ ξεχειμωνιάσωμεν εἰς τὴν Βαγκούβερ, νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Νέαν Ζηλανδίαν;

— Τὸ ἐσκέφθην καὶ αὐτό, ἀπήντησεν ὁ κ. Μπουρκάρ. Ἐν τούτοις, διὰ νὰ το ἀποφασίσωμεν ἔριστικῶς, πρέπει πρῶτα νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Βαγκούβερ.

— Μὲ ἄλλους λόγους δὲν πρόκειται νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Εὐρώπην τώρα κοντά...

— Βεβαίως ὅχι... πρὶν τελειώσῃ ἡ ἐποχὴ τῆς ἀλιείας τοῦ ἐρχομένου ἔτους.

Ὅλον τὸ πλήρωμα ἐκτὸς ἀπὸ τὸν βρελᾶν, ἔκρινε λαμπρὰν τὴν ἀπόφασιν τοῦ κυβερνήτου, ἔταν

τὴν ἔμαθεν ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅταν ὁ ναύκληρος Ὀλίβας ἔβαλε τὸν Ζαχαρίαν Καβιδουλίνο νὰ καθήσῃ ἐμπρὸς εἰς μίαν φιᾶλην βότκας, μέσα εἰς ἓν καπηλεῖον τοῦ λιμένος, τῷ εἶπεν:

— Λοιπὸν, γέρο, τί γνώμην ἔχεις διὰ τὰς ἀποφάσεις τοῦ καπετάνιου;

— Ἡ γνώμη μου, ἀπήντησεν ὁ Καβιδουλίνος, εἶνε ὅτι ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ» ὃς ἔκαμνε καλὰ νὰ μὴ ξαναγυρίσῃ στὴν Βαγκούβερ.

— Καὶ γιατί, παρακαλῶ;
— Διότι ὁ δρόμος δὲν εἶνε ἀσφαλής...
— Ὡστε ἐπρωτιμούσεις, τοῦ λόγου σου, νὰ ξεχειμωνιάσωμεν ἐδῶ;
— Καθόλου!
— Τότε λοιπὸν;...
— Λοιπὸν τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ βάλωμε πλῶρη στὴ νοτιὰ καὶ νὰ γυρίσωμε στὴν Εὐρώπην...
— Αὐτὴ εἶνε ἡ ἰδέα σου;
— Αὐτὴ εἶνε, καὶ μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε ἡ καλλίτερη...

Ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ», ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰς ἀσημάντους ἐπισκευὰς, δὲν εἶχε νὰ κάμῃ τίποτε ἄλλο παρὰ ν' ἀνανεώσῃ τὰ νωπὰ τρόφιμα καὶ τὰ καυσόξυλα. Εἰς αὐτὸ ἡσχολήθη ἄνευ ἀναβολῆς τὸ πλήρωμά του.

Εἶδαν, ἄλλως τε, ὅτι καὶ ὁ «Ρέπτων» ἔκαμνε τὴν ἰδίαν ἐργασίαν, τοῦτο δὲ ἐσήμαινεν ὅτι θὰ ἔκαμνε καὶ αὐτὸς παντὶ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Ἀλλὰ διὰ ποῦ — ἄγνωστον...

Ὁ ἱατρὸς Φιλιδῶλ ἔκαμνε πάλιν τὰς ἐκδρομὰς του εἰς τὰ περίχωρα τῆς πόλεως, καὶ ἐμελέτησεν, ὅσον τῷ ἐπέτρεπαν ὁ καιρὸς καὶ αἱ περιστάσεις, τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα τῶν κατοίκων τῆς Καμτσάτσκας.

Οἱ ἰθαγενεῖς τῆς χώρας ἐκείνης ἔχουν εὐρεῖς τοὺς ὤμους, πεταχτὰ ἔξω τὰ μάτια, προεσταμένας τὰς γνάθους, χονδρὰ χεῖλη, μαῦρα μαλλιά, — εἶνε ρωμμελεῖοι ἄνθρωποι, ἀλλ' ἀσχημότεροι. Καὶ πόσον σοφὰ ἔπραξεν ἡ φύσις, ἡ ὁποία τοὺς ἐπροίκισε μὲ

«Τὰ ἀκάτια τῶν ἐντοπίων ἤρχοντο βιαστικὰ...» (σελ. 339, στ. α').

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ Ι. ΠΑΠΑΛΟΥΚΑ
τυχούσα υπό τὸ ψευδώνυμον
«Αμαρυνίλλε»

Α' Βραβείον εἰς τὸν 75ον Διαγών. τῶν Λύσεων.
[Ἡ Διάπλασις ἔ. ἑ. φυλλάδιον 26, σελ. 207.]

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. (Συνέχεια)

Ἡ καλὴ μου μητερούλα! δὲν ζητῶ τίποτε καλλίτερον παρὰ νὰ τὴν πιστεύσω καὶ ὅμως φοβοῦμαι πολὺ ὅτι δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ εὕρῃ ἐκδόστην. Ἡ θεία ἔλεγε νὰ κάμῃ πολὺ «βαθὺ» τὸ ἔργον τῆς. Αἱ γυναῖκες τοῦ βιβλίου τῆς ἐμιλοῦν μὲ τρόπον τὸσον αἰθέριον, ὥστε νομίζεῖ κανεὶς ὅτι ἀπαγγέλλουν στίχους, καὶ οἱ ἄνδρες μεταχειρίζονται ἐπιστημονικὴν γλῶσσαν ἐντελῶς ἀκατάληπτον διὰ τοὺς κοινούς τῶν θνητῶν. Καὶ δὲν ὑπάρχει οὔτε ἓνα πρόσωπον ἐκεῖ μέσα μὲ σάρκα καὶ ὀστά. Δι' αὐτὸ, παρ' ὅλην τὴν ἐπιθυμίαν μου, ἡ ἐπιτυχία μου φαίνεται πολὺ ἀμφίβολος. Ποτέ, ἄλλως τε, δὲν ἔλαβα ὑπ' ὄψει τὰ κέρδη τῆς πέννας τῆς ἡ τῆς βελόνας τῆς; ἀλλὰ τὰ χρηματικὰ ἐμβόσματα ἀπὸ τὸν πατέρα μου γίνονται ὁλοπνὴ ἀτακτότερα. Τὰ κεφάλαιά μας ἔμειναν τὸσον ὀλίγα, ὥστε ἡ μαμμά θὰ ἐτρόμαζε ἂν το ἐγνώριζε, καὶ θὰ ἤρνετο νὰ πάρῃ τὸ κρασί τῆς μὲ τὴν κίαν καὶ ὅλα τὰ πολυτιμα ἱατρικά που εἶνε ἀπαραίτητα διὰ τὴν υγείαν τῆς. Εὐτυχῶς, ἐγὼ κρατῶ τὸ ταμῆον!

«Δὲν μένουν πλέον οὔτε ὅσα χρειάζονται διὰ ν' ἀγοράσω τὸ φόρεμα καὶ τὸ ἐπανάφορι ποὺ μου χρειάζονται» ἀλ-

λὰ ἡ γιαγιά φρονεῖ ὅτι καλὸ μοῦ κάμνει νὰ ταλαιπωροῦμαι ἔτσι. Ὅσακις με βλέπει νὰ περνῶ μὲ τὴν παλαιάν μου γούναν, φαίνεται τὸσον εὐχαριστή- μένη, ὥστε μοῦ ἔρχεται ἡ τρελλὴ ἰδέα νὰ τῆς τὴν προσφέρω!

3.

Αἰμιλία.

«Μὴν κυττάξετε τὴ μορμὰ! ἐκλαίει ἡ καίμενη μισὴν ὥραν τώρα, δὲν πρέπει νὰ δείξετε ὅτι το παρετηρήσατε. Τὸ χειρόγραφόν τῆς τῆς ἐπεστρόφη συν- οδεύοντες ἀπὸ ἓνα γράμμα πολὺ εὐ- γενὲς μὲν, ὁλλὰ μὲ τὴν πληροφορίαν ὅτι δὲν γίνεται δεκτὸν τὸ ἔργον τῆς διὰ νὰ το τυπώσουν. Αὐτὸ τὴν ἐλύπησε τὸσον μᾶλλον, καθ' ὅσον ὁ ἐκδότης πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀποσταθῇ, ἦτο εἰς ἀπὸ τοὺς καλλιτέρας φίλους τῆς. Ἐσκέπτετο δὲ ἀφελέστατα ἡ μητέρα, ὅτι θὰ τῆς ἐδημιούρει τὸ χειρόγραφόν τῆς εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἄλλοτε φιλίας τῶν. Τί ἀπογοήτευσις διὰ τὴν μαμμά! Ἄν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος τὴν ἐβλέπε νὰ κλαίῃ, βεβαίως θὰ τὸν ἔτυπεν ἡ συνείδησίς του! Ἀλλὰ δικτὶ νὰ τὸν κατηγορῶ; Ἦτο τάχατε ἡναγκασμένος νὰ ἐκδώσῃ «εἰς ἀνάμνησιν τῆς παλαιᾶς φιλίας» ἓνα βιβλίον ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν περιμένει κανὲν κέρδος; Οἱ πελάται του, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν καμμίαν ἀνάγκην νὰ γνωρίζουν διατὶ αὐτὸς το ἐδέχθη καὶ το ἐξέδωκε, θὰ τοῦ το ἄρναν εἰς τὴν ράχιν του, καὶ αὐτὸς θὰ ἔχανε τὰ ἔξδα καὶ τὸν κόπον του.

«Ἡ φίλις εἶνε φίλις καὶ τὸ συμφέρον εἶνε συμφέρον, ὅπως λέγει ὁ κόσμος» καὶ μάλιστα, εἰς τὴν ἐποχὴν ποὺ ζῶμεν, πρῶτα ἔρχεται τὸ συμφέρον...

«Πολὺ ἐκπίασα ἕως ὅτου τὴν παρηγορήσω καὶ ἰδίως ἕως ὅτου τῆς ἀποσπᾶσω τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι δὲν θὰ κουράζεται πλέον γράφουσα.

«Τί θ' ἀπογίνωμεν, ἂν δὲν ἐργάζωμαι ἐγὼ; μοῦ εἶπεν ἀνηλπισμένη. «Ἀχ! καλέ, ἂν τὴν ἀκούατε, θὰ ἐλέγατε ὅτι αὐτὴ μᾶς ζῇ μὲ τὴν ἐργασίαν τῆς.

«Εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ, ἐφώνεα τότε δὲν με λογαριάζετε λοιπὸν γιὰ τίποτε ἑμένα;

«Καὶ ἐκάθησα ἀμέσως καὶ ἔγραψα εἰς ἐκεῖνον τὸν πράκτορα τοῦ Πονοσάκ ὅτι θὰ πάρω τὴν διεύθυνσιν, ὅχι τοῦ σχολείου ποὺ ἀνοίγει τὸν Μάϊον, ἀλλ' ἐκεῖνου ποὺ θ' ἀρχίσῃ τὰ μαθήματα τὴν ἐρχομένην Δευτέραν; ἡ διαφορά δὲν εἶνε παρὰ ἓξ ἐβδομάδες μόνον; καί, ὅτι καὶ ἂν λέγετε ἐσεῖς, ἐγὼ νομίζω ὅτι ἀρκετὰ ἐξεκουράσθηκα πλέον.

«Δὲν θὰ σας ἀφήσω ὅμως μόνην, αὐτὴν τὴν φορὰν! ἡ μαμμά μοῦ ὑπεσχέθη νὰ ἔρχεται νὰ σας κἀνὴ συντρο- φιά ἀρκετὴν ὥραν τὸ βράδυ, καὶ ἔπειτα θὰ ἔχετε τὸν Κάρλον καὶ τὴν Εὐ-

ρυδίκη» ὅχι, δὲν θὰ στενοχωρηθῇτε μὲ τὴν ἀπουσίαν μου τὸσον πολὺ, ὅσον νομίζετε! Ὅσα σας γράφω συχνά, ἄλλως τε, ἂν καὶ δὲν θὰ ἔχω σπουδαῖα πράγματα νὰ σας γράφω. Εἶμαι βεβαία ἐπίσης ὅτι ἡ Βιργινία Κούρτις θὰ ἔρχεται κάποτε νὰ συνομιλῇ μαζί σας. Τὸ παρετηρήσατε ὅτι ποτὲ δὲν ἦρχετο τὸσον συχνά ὅσον αὐτὸν τὸν χειμῶνα; Νά, ἀκριβῶς, τὴν ἀκούω τώρα ποὺ ἔρχεται...

«ὦ! κυρία Φάγγ, ἂν ἡξέυρατε τί νέα μοῦ ἔφερεν ἡ Βιργινία! Καλέ, ἦτον ἀπίστευτον! Ἐτρεξα ἀμέσως εἰς τῆς Χαρὰς διὰ νὰ το ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα τῆς. Καὶ ὅμως ἦτον ἀλήθεια, — ἡ Χαρὰ ὑπανδρεύεται τὴν ἐρχομένην ἐβδομάδα, καὶ νὰ μὴν ξέρω ἐγὼ τίποτε ἕως σήμερον!

«Τὸ χέρι μου κοπιᾶζει διὰ νὰ γράψω ποῖος εἶνε ὁ μελλοντικός της: ὁ Εὐ- γένιος Πάλμερ! Μάλιστα, κυρία Φάγγ, ὁ Εὐγένιος Πάλμερ καὶ αὐτὴ δὲν ἐντρέπεται νὰ τὸν θέλῃ, ἔπειτα ἀπὸ ἐκεῖνα που συνέβησαν μόλις πρὸ ἐνὸς μηνός. Εἶνε δυνατόν!...

«Ἦτο τὸσον περίλυπος, μοῦ εἶπε. Ὅθ' ἐφευγεν εἰς τὰ ξένα, ἂν τὸν ἀπέ- κρουα. Ἐκεῖνο ποῦ εἶπε γιὰ μένα, τὸ εἶπεν ἐπιτηδὲς διὰ νὰ δοκιμασθῇ τὰ πραγματικὰ μου αἰσθήματα. Μιῦ το ἐβεβαίωσεν ἐνὸρκως.

«Τί ὥρατος ὁρκος!

«Δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ τῆς ἀπει- θύνω συγχαρητήρια, καὶ ὅμως αὐτὴ ἐφαίνετο ὅτι τὰ ἐπερίμενε. Ἦτον ὅλο χαρὰς καὶ γέλιος.

«Ἡμεθα προωρισμένοι ὑπὸ τῆς Θεῆας Προνοίας νὰ γίνωμεν ταῖρι! μοῦ εἶπεν ἀκόμη.

«Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ τυφλώνονται ἔτσι οἱ ἄνθρωποι; Ἐπὶ τέλους, πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι εἶχεν αὐτὸς ἀρκετὴν εὐγλωττίαν ὥστε νὰ τὴν πείσῃ ὅτι ἡσθάνετο ἀγάπην πρὸς αὐτήν. Ἡ κυρία Σάμφορν εἶνε καταγοητευμένη μὲ αὐτὸν τὸν γάμον; τὸ χρηματικὸν ζήτημα εἶνε δι' αὐτὴν τὸ πᾶν. Ἀλλὰ μὴν ὑποθέσετε ὅτι τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μὲ τὴν κόρην τῆς; ἡ περιουσία τοῦ κ. Πάλμερ δὲν εἶχε καμμίαν ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς Χαρὰς. Ἐνῶ τὴν ἀπεχαί- ρετοῦσα, αὐτὴ μοῦ ἔκαμεν ἰδιαιτέρως ἔ- να σωρὸ συστάσεις δι' ἐκεῖνην τὴν πε- ρίφημην σκηνὴν που συνέβη εἰς τὴν φι- λανθρωπικὴν ἀγοράν. «Θὰ ἀποθάνω ἀπὸ τὴν λύπην μου, μοῦ εἶπεν, ἂν γίνῃ γνωστὸν αὐτὸ τὸ πᾶν». Τὸ ἐννοεῖ- τε εἰς αὐτὸ, κυρία Φάγγ; ἡ δὲν θέλει νὰ το μάθουν, ἀλλ' οὕτῳ δὲν τὴν ἐμ- ποδίζει νὰ τὸν ὑπανδρεύῃ!... Ἀ! μὰ γιατί γελᾶτε;

Κυρία Φάγγ

«Γελῶ, διότι βλέπω ὅτι ἡ διαγω- γὴ τῆς Χαρὰς δὲν σε κάμνει νὰ το

πάρης καθόλου κατάκαρδα. Εὐτυχῶς, ἡ πρὸς αὐτὴν φιλία σου σιγὰ-σιγὰ ὠλι- γόστευσε, καὶ σήμερον δὲν μένει σχεδὸν τίποτε εἰς τὴν καρδίαν σου δι' αὐτήν. Ἐγὼ το ἐγνώριζα πολὺ καλὰ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὅτι αὐτὴ ἡ τὸσον ζωντὰ φίλις θὰ ἔσθνε μόνη τῆς, καὶ τὸσον μᾶλλον ὅσον κανεὶς δὲν θὰ εὐρίσκετο διὰ νὰ σου ἀνοίξῃ πολὺ ἐνῶρίς τὰ μάτια καὶ νὰ ἰδῇς τί ἀξίζει αὐτὴ ἡ νέα. Μὴ με- λαγχολῇς, ἀγάπη μου, καὶ ἄφισε τὸ παλαιὸν σου εἶδωλον νὰ πάρῃ τὸν δρό- μον τοῦ, ποῦ εἶνε τὸσον διαφορετικὸς ἀ- πὸ τὸν ἰδικόν σου. Πρὸ πάντων μὴν πο- λυσκοτίζεσαι δι' αὐτὸν τὸν γάμον; ἡ Χαρὰ καὶ ὁ κ. Πάλμερ εἶνε ἀπὸ τὴν ἰδίαν φυλὴν, καὶ νὰ σου εἰπῶ, — ἔχει δίκαιον ἡ Χορὰ που λέγει ὅτι ἦσαν προωρισμένοι ὁ ἓνας διὰ τὸν ἄλλον.»

4.

Αἰμιλία.

«Ἦλθε κι' ἔλας ὁ Σεπτέμβριος, κυρία Φάγγ! Μήπως εἶνε τώρα μι- κρότεροι οἱ μῆνες παρὰ ἄλλοτε, καὶ περνῶν τὸσον γρήγορα;

«Ἀχ! τί καλαὶ ποῦ εἶνε αἱ διακο- παί, ὅταν ἔρχωμαι νὰ μείνω μαζὶ μ' ἐκεῖνους που ἀγαπῶ! Σκέπτομαι νὰ ξαναπάρω πάλιν τὸ σχολεῖον τοῦ Πωνω- σὰκ δι' ὁλόκληρον τὸ ἐρχόμενον ἔτος; τὸ προτιμῶ, παρὰ νὰ ὑπάγω καὶ νὰ διευ- θύνω ἓνα οἰκοτροφεῖον εἰς τὴν Βοστώ- νην, ὅπως ὁ ἱατρὸς Πρέσκιωτ εὐηρεστή- θη νὰ μου προτείνῃ. Ὁ ἱατρὸς ἔχει φίλους ἐκεῖ κάτω, καὶ εἶχε τὴν καλω- σύνην νὰ τοὺς κάμῃ λόγον δι' ἐμέ; ἀλλὰ ἐγὼ προτιμῶ νὰ μείνω ἐδῶ πλη- σίον, διὰ νὰ εἰμφορῶ νὰ ἔρχωμαι καὶ ν' ἀγκαλιᾶζω ὅλους τοὺς ἰδικούς μου μίαν φορὰν τὴν ἐβδομάδα.

«Εἰς τὸ ἀποψινὸν γράμμα τῆς, ἡ Χαρὰ μοῦ γράφει ὅτι αὐτὴ καὶ ὁ σύζυ- γός της θ' ἀλλάξουν πάλιν τόπον δια- μωνῆς. Εἶνε ἡ τρίτη φορὰ αὐτὴ ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου τῶν, καὶ ἔχουν σκο- πόν, ὡς λέγει, νὰ ὑπάγουν νὰ περάσουν τὸν χειμῶνά των εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἀνησυχία θὰ τὴν κουρά- ζῃ βεβαίως; ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ τὴν περι- μένῃ μ' ἓνα ἄνθρωπον ποὺ δὲν ἔχει εἰς τὰς ιδέας του περισσοτέρην εὐστάθειαν παρὰ ἡ πεταλούδα, — καὶ μου φαίνεται ὅτι ἀδικῶ τὴν πεταλούδα, ὅταν τὴν συγκρίνω μὲ αὐτόν. Ἡ καίμενη ἡ Χαρὰ! τὰ γράμματά της δὲν εἶνε καθόλου φαι- δρά; δὲν μου κάμνουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εἶνε εὐτυχῆς; τὴν λυποῦμαι ἐκ βάθους καρδίας, ἂν καὶ ἔπρεπε μόνη τῆς νὰ τα προῖδῃ αὐτά.

«Λυποῦμαι ἐπίσης εἰλικρινῶς τὴν Δώραν Τόπλιφ. Μ' ὅλην τὴν καρτερίαν τῆς, τόσο τὴν ἐτάραξε ἐκεῖνος ὁ ἀπρό- σπτος γάμος ὥστε ἐπαθεν ἡ υγεία τῆς. Δὲν εἶνε κυρίως εἰπεῖν ἀσθενῆς, ἀλλὰ

εἶνε «ἀσθενική», ὅπως λέγει ἡ μητέρα τῆς, καὶ θὰ ὑπάγουν εἰς τὴν Βασιγκτῶνα διὰ νὰ ἀλλάξῃ τὸν ἀέρα τῆς. Εἴθε νὰ ἐπανεῦρῃ ἐκεῖ τὴν γαλήνην!»

5.

Αἰμιλία.

«Πῶς; πάλιν ἦλθεν ὁ Σεπτέμβριος; Ὅλος αὐτὸς ὁ χρόνος ἐπέρασε σὺν ὀ- νεῖρο! Ὁ πατέρας, ποῦ ἦλθε χθὲς, μὲ ἠρώτησε τί νέα ἔχει τὸ Κίμπασσέτον, καὶ ἐγὼ τῷ διηγήθην πῶς ὁ Γουὴλ Κούρ- τς εἶνε διανεκρινόμενος μηχανικός, πῶς ἡ Δώρα Τόπλιφ μένει πάντοτε εἰς τὴν Βασιγκτῶνα ὅπου ἡραβωνίσθη πρὸ τι- νος μὲ ἓνα εὐγενῆ ξένον, μὲ ἓνα λῆδρον, ὡς λέγουν; πῶς ἡ Ἐνὴ Γκλίδδινς προ- οδεύει εἰς τὸ φιλολογικὸν στάδιον καὶ κερδίζει μὲ τὰ ἔργα τῆς ἀρκετὰ, ὥστε νὰ διατρέφῃ ὅλην τὴν οἰκογένειάν της; πῶς ἡ Χαρὰ καὶ ὁ σύζυγός της εὐρίσκον- ται τώρα εἰς τὴν Εὐρώπην, ἐνῶ, ἀπ' ἐ- ναντίας, ὁ Ἰῶβ Φέττυπλας ἐπιστρεφὲν ἀπὸ τὴν Καλιφορνίαν ὅπου ἐκέρδισεν ἄ- πειρα χρήματα καὶ πρὸς ἐπίμετρον ἔγι- νε πολὺ κοινωνικώτερος, διὰ τὸ ὁποῖον ὑποθέτω ὅτι θὰ με εὐγνωμονῇ, διότι ἐγὼ ἐπροκάλεσα ἀκουσίως μου τὴν ἀναχώ- ρησίν του. Αὐτὰ ἐπάνω-κάτω εἶνε τὰ νέα που εἶχα νὰ σας ἀνακοινώσω.

«Παρατηρήσατε πόσον εὐχρηστημέ- νος φαίνεται ὁ πατέρας; Εἶχα λοιπὸν δίκαιον νὰ ἐλπίζω ὅτι ὁ τροχὸς τῆς τύ- χης θὰ ἐγύριζε μίαν ἡμέραν πρὸς τὸ μέ- ρος του. Λέγει ὅτι ἐπὶ τέλους ἔληξεν αἱ χρηματικαὶ του στενοχωρίαι, χάρις εἰς τὸν συνεταρισμόν του μὲ τὸν κ. Χόλ- μπρουκ, καὶ ὅλοι χαίρομεν σήμερον δι' αὐ- τὴν τὴν ἐπάνοδον τῆς εὐτυχίας, ἀφοῦ μάλιστα τὸσον καιρὸν ἐξήραμεν τὸσον στενοχωρημένοι.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάϋ]

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΓ'

— Τοὺς ἀγαποῦμε! τοὺς ἀγαποῦμε πολὺ! ὦ! κύριε ἄγριε, τοὺς ἀγα- ποῦμε! εἶπαν τὰ παιδάκια, καὶ ἐγο- νάτισαν, καὶ ἄρχισαν νὰ κλαίουν μὲ πικρὰ δάκρυα.

— Καὶ ὅμως, αὐτὸ που ἐκάματε κ' ἐφύγατε κρυφά, ἀποδεικνύει τὸ ἀντίθετον.

Καὶ ἐξηκολούθησε τὴν σοφὴν ἀγό- ρυσίν του:

— Δὲν πρέπει, εἶπε, νὰ παρασύ- ρεται κανεὶς ἀπὸ χιμαίρας εἰς τὴν ζώην του, καὶ νὰ θυσιάσῃ τὴν εὐτυχίαν

που ἔχει μέσα στὰ χέρια του, διὰ νὰ τρέχῃ νὰ εὕρῃ φανταστικὰς εὐτυχίας. Ὁ Ροβινσὼν Κροῦσσος ἡναγκάσθη νὰ ἀγωνισθῇ ἐναντίον τῆς δυστυχίας ποὺ τοῦ ἦλθε χωρὶς αὐτὸς νὰ τὴν ζητήσῃ. καὶ νὰ βάλῃ εἰς ἐνέργειαν ὅλην τὴν ἐξυπνάδα του καὶ ὅλον τὸ θάρρος του διὰ νὰ βγῇ νικητής. Ἀλλὰ δὲν ἐπέ- ρασεν οὔτε μίαν ἡμέραν εἰς τὸ νησί του χωρὶς νὰ λαχταρῇ τὴν οἰκογέ- νειάν του, τοὺς φίλους του, τὴν κοινο- νίαν τῶν ἀνθρώπων, τὴν πατρίδα του.

«Ἄν ὁ Θεὸς δὲν μ' ἐδγαζεν ἐμ- πρὸς σας, ἂν ἐμένατε ἔστω καὶ μίαν νύχτα εἰς αὐτὸ τὸ νησί, θὰ ἀρπάζατε χωρὶς ἄλλο καμμιά ποῦντα... Κοί-

«ὦ! τοὺς ἀγαποῦμε!»

δὲν μου λέτε, σὰς παρακαλῶ, ποῖος θὰ σας ἐπεριποιεῖτο ἐδῶ; Ποῖος θὰ ἦτον ὁ γιατρός σας, καὶ ποῖα μαγεί- ρισσα θὰ σας ἔφερνε ζεστὸ χαμομήλι; Ποῖος θὰ σας ἐσκέπαζε στὰ κρεββατά- κια σας διὰ νὰ μὴν κρυώσετε; Μά, τί λέγω — κρεββατάκια; Καλέ, ἐσεῖς θὰ εἴχετε τὸ μουσκεμμένο χῶμα γιὰ κρεββάτι καὶ πέτρες γιὰ μαξιλάρια. Ποῖος θὰ σας ὠμίλουσε, καὶ ποῖος θὰ σας παρηγοροῦσε; Ὅθ' ἐπεθνήκατε ἐν- τροπιασμένοι, διότι ἐπὶ τέλους, μι- κροὶ μου φίλοι, μὴ θαρρεῖτε πῶς εἶνε ἐδῶ τὸ νησί τοῦ Ροβινσῶνος. Δὲν εἶ- δατε παρὰ τὸ ποτάμι μονάχα που ἐ- ξεχείλισε, καὶ ὅχι τὴν θάλασσαν. Ἐδῶ ποῦ λέτε, δεσποινίς καὶ κύριοι μεγάλοι περιηγηταί, εἶνε τὸ νησί τοῦ Ραβαθ, καὶ τὸ σπῖτι σας ἀπέχει μισή ὥρα δρόμο μοναχά. Ἡ ἱστορία σας θὰ σας κάμῃ γελοίους ἀμὰ γίνῃ γνω- στή, καὶ εὐχόμαι νὰ γίνῃ, διὰ νὰ πα- ραδειγματισθῶν ἀπὸ σας καὶ τὰ ἄλλα παιδάκια. Αὐτὸ θὰ εἶνε ἡ τιμωρία σας,

